

Συγγραφέας:**Χάρης Σβαλιγkou**

Γεννήθηκε στη Θεσσαλονίκη και σπούδασε Γαλλική Φιλολογία στο Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης. Διδάκτωρ του Εθνικού Καποδιστριακού Πανεπιστημίου Αθηνών και ειδικευθείσα στη Σημειωτική του Θεάτρου, διετέλεσε επίκουρη καθηγήτρια Θεωρίας και Σημειολογίας του Θεάματος (Θεάτρου και Κινηματογράφου) στη Σχολή Δημοσιογραφίας και Μ.Μ.Ε. του Αριστοτέλειου Πανεπιστημίου. Έχει εκδώσει τις μονογραφίες: «Το μεταφυσικό παράλογο στη θεατρική παρωδία: διακείμενο και μύθος» (1997), «Θέατρο και αρχι-θεατής» (2002), «Η ερμηνεία της εικόνας ως σημείου της οπτικής επικοινωνίας» (2011) και «Η Διαλεκτική ανάμεσα στη θεατρική και την κινηματογραφική γλώσσα» (2014). Έχουν δημοσιευθεί πολλές μελέτες και εργασίες της, καθώς και κριτικές θεάτρου σε επιστημονικά έντυπα, περιοδικά και άλλες εκδόσεις. Είναι μέλος της Ελληνικής Σημειωτικής Εταιρείας του Α.Π.Θ., της Διεθνούς Σημειωτικής Εταιρείας Α.Ι.Σ. Ι.Α.Σ.Σ., του Κέντρου Θεατρολογίας και Σημειολογίας του Θεάτρου στην Αθήνα και του Πανελληνίου Επιστημονικού Συλλόγου Θεατρολόγων (ΠΕΣΥΘ).

Η ΔΙΑΛΕΚΤΙΚΗ ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΗ ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΚΑΙ ΤΗΝ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ

ISBN: 978-960-6865-84-8

Πρωταρχικός σκοπός της μελέτης αυτής είναι η διατύπωση μιας θεωρητικής προσέγγισης και η δημιουργία ενός επιστημολογικού υπόβαθρου που δυνητικά συμβάλλουν στη σύγκλιση ανάμεσα στη θεατρική και την κινηματογραφική ‘γλώσσα’.

Η διαλεκτική σχέση ανάμεσα στις δύο τέχνες αφορά, αφενός τη φυσική προέλευση του υλικού τους και την παρεπόμενη μορφική έκφραση και υφολογία τους και αφετέρου την ενδότερη, συγκρουσιακή τους δομή (διαλεκτική του μοντάζ). Διαμεσολαβητικός ‘τελεστής’ και πιλοτικός οδηγός του εγχειρήματος είναι ο πρωτοπόρος σοβιετικός σκηνοθέτης S. M. Eisenstein ο οποίος, εκκινώντας την πορεία του ως σκηνογράφος και σκηνοθέτης θεάτρου, συμπεριλαμβάνει και ενσωματώνει εντός της φιλικής γραφής στοιχεία – καταβολές της θεατρικής του παράδοσης (παρωδία – grotesco – music-hall – μαριονέττα – clownesque). Τα στοιχεία αυτά, διαρθρωμένα δια μέσου ρητορικών μορφών (ενδείξεων, μεταφορών), αναδομούνται ως συστατικά στοιχεία του κινηματογραφικού ‘μοντάζ των απτραξιών’, το οποίο εξελίσσεται σε μέσο πρόκλησης αντανάκλαστικών, συγκινησιακών συγκρούσεων στο κοινό (αγκίτ-γκινιόλ). Επιπλέον, οι ετερόκλητες και συχνά αντιφατικές επιδράσεις που δέχεται ο δημιουργός από τους χώρους της τέχνης, της επιστήμης και της φιλοσοφίας συντελούν στη χωροταξιακή αναπαραστατικότητα του έργου του.